

★ ZNÁTE Z FILMU SEX VE MĚSTĚ ★

milostné
dopisy
slavných
mužů

milostné
dopisy
slavných
mužů

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2016

© Obálka: Jiří Miňovský – ARBE,

2016 © Překlad: Zuzana

Havlíčková, 2016

ISBN: 978-80-7642-147-9 (pdf)

milostné
dopisy
slavných
mužů

Přeložila:
Zuzana Havlíčková

Milý čtenáři,

dostala se Ti do rukou kniha milostných dopisů a básní velkých mužů světových dějin. V knize se můžeš dočíst, co psali svým milovaným velikáni jako Napoleon Bonaparte, Ludwig van Beethoven, Johann Wolfgang Goethe, William Shakespeare a mnoho dalších. Protože jsou dopisy a básně z různých dob a od různých autorů, snažila jsem se nechat je co nejpodobnější originálům, aby tato různorodost zůstala patrná. Díky tomu budou dopisy působit odlišně, jako by k sobě snad ani nepatřily. Pokud takový pocit získáš, drahý čtenáři, věř, že to byl účel. Každý dopis i báseň jsou jiné, stejně jako jsou jiní jejich autoři, podmínky, v kterých je psali, a doba, v níž žili. Jedno přece jen ale všechny velké muže, jejichž slova budeš za chvíli číst, spojuje. Je to nejhlubší cit, který se dá prožívat. Láska...

Zuzana Havlíčková

Část první

DOPISY

Můj anděli, mé všechno, mé pravé já – dnes jen několik slov, která navíc píše Vaší tužkou – zítra nepřijdu, mé ubytování je definitivně stanoveno – to je ale jen zbytečné plýtvání časem. Proč prožívat hluboký zármutek, když musí promlouvat nutnost – může naše láska vydržet jinak než skrze oběti – než skrze to všechno – můžete snad změnit, že nejste zcela má, a že já nejsem zcela Váš?

Ó, Bože! Podívejte se kolem sebe na krásy přírody a utěšte se s ní, musí to tak být – láska žádá všechno a velice oprávněně – nejsem tak daleko, jak se obáváte, a Vy jste v mých myšlenkách se mnou. Pokud bychom byli zcela spojeni, cítila byste tak málo bolesti jako já.

Ted' musím přestat mluvit o svých citech a zaměřit se na to, co je dané. Určitě se budeme vídat; navíc, nemohu Vám předat mé postřehy zaznamenané během posledních několika dní týkající se mého života – pokud byla naše srdce navždy uzavřena, nechtěl bych dělat nic částečně. Mé srdce je plné mnoha věcí, jež Vám říkám – Ach! – je tu ta chvíle, kdy mám pocit, že slova po tom všem nestačí – hlavu vzhůru – zbývá mi má pravda, můj poklad, který je v tom, že jsem Váš. Bohové nám musejí dát zbytek toho, co pro nás bude nejlepší.

Váš oddaný,

Ludwig

6. června 1806

Ludwig van Beethoven
(1770–1827)

Osm dní uplynulo od chvíle, kdy jsem se rozloučil s F. F., a mně se zdá, jako bych od ní byl pryč osm let. Musím přiznat, že neuplynula jediná hodina bez vzpomínek na ni. Tyto vzpomínky se staly blízkým společníkem všech mých myšlenek a nyní, víc než kdy jindy, jsou jídlem a potravou mé duše. Pokud by má duše takhle měla vydržet déle, protože se zdá, že musí, opravdu věřím, že vzpomínky převzaly její funkci. Jedině tak mohu žít a prosperovat z její památky stejně jako jiní muži v jejich duších, ani já nedokážu žít jinak než ve vzpomínkách.

Ať mi Bůh, který rozhoduje o všem, výměnou za mé já dá mnoho jejích částí, které budou sloužit k prokázání evangelia našeho spříznění, založeného na věrném proroctví.

Často se ocitám ve vzpomínkách, které mírní slova ke mně pronesená. Některá na balkoně, těm je měsíc svědkem, jiná v okně, na které budu vždy tak rád hledět se vzpomínkami na všechny milé a vlídné činy, které jsem viděl mou dámu vykonat. Ty činy, po nichž ona dáma tančí kolem mého srdce s něhou tak ohromnou, že mě rozpaluje silnou touhou žádat ji, aby podrobila svým zkouškám kvality mé lásky.

Nebudu spokojený, dokud si nebudu jist tím, že ví, co ve mně přijímá a jak velký a silný je oheň, který byl její velkou zásluhou zažehnut v mé hrudi. Plamen skutečné lásky je mocná síla, ze všech nejsilnější ve chvílích, kdy dva lidé, stejně vyrovnání, ve svých myslích bojují, aby zjistili, kdo z nich miluje víc, když se oba snaží dát ten nejzásadnější důkaz.

Největší potěšení pro mě by bylo, kdybych mohl vidět alespoň dva řádky, jež by napsala F. F, ale neodvážuji se žádat tolik. Můžete, Vaše Jasnosti, dokonce Vás o to naléhavě žádám, udělat cokoli, co cítíte, že je pro mne nejlepší. Svým srdcem líbám Vaší Jasnosti ruku, protože svými rty to udělat nemohu.

Pietro Bembo

Benátky,

18. října 1503

Pietro Bembo
(1470–1547)

Po probuzení patří každá má myšlenka Vám.

Váš portrét a kouzelný večer, který jsme spolu včera strávili, zcela zmátl mé smysly. Sladká, jedinečná Josephine, jaký zvláštní vliv máte na mé srdce!

Zlobíte se? Jste smutná? Máte strach?

Duše mne bolí zármutkem, Váš milenec nemůže najít klid. V duši mám ale víc než hluboké a poddajné city, které mne zaplavují. Z Vašich rtů a z Vašeho srdce čerpám lásku, je snad tím, co mne podněcuje?

Ach! Včera v noci jsem si plně uvědomil, jak falešný obraz o Vás Váš portrét vydává!

V poledne mě opouštíte; uvidíme se za tři hodiny.

Do té doby, má sladká lásko, posílám tisíc polibků. Ale nedávejte mi nic na oplátku, protože tím vydáváte mou krev ohni.

Napoleon Bonaparte

Paříž, prosinec 1795

Napoleon Bonaparte
(1763–1821)

Josephine,

nemiluji Vás, naopak, nenávidím vás. Jste ubožák, opravdu perverzní, skutečně hloupá, pravá Popelka.

Vůbec mi nepíšete, nemilujete svého manžela. Máte potěšení z toho, že nejste schopna poskytnout mu své dopisy, nedokázete mu napsat ani tučet řádků! Co tedy celý den děláte, madam?

Jaká práce vás okrádá o čas potřebný k popsání Vaší věrné lásky?

Jaká náklonnost může být tak tíživá a táhnout stranou lásku, vroucí a trvalou lásku, kterou jste mi slíbila?

Kdo může být tento úžasný nový milenec, který zabírá každou Vaši chvíli, vládne Vaším dnům a brání Vám věnovat svou pozornost svému manželovi?

Dejte si pozor, Josephine, jedné krásné noci se rozletí dveře a tam budu já. Ve skutečnosti mám obavy, má lásko, když od Vás nemám žádné zprávy. Okamžitě mi napište čtyřstránkový dopis složený ze skvělých slov, která naplní mé srdce pohnutím a radostí.

Doufám, že Vás zanedlouho budu držet v náručí a dám Vám milion polibků, žhavých jako rovníkové slunce.

Napoleon Bonaparte

Paříž, 1797

Napoleon Bonaparte
(1763–1821)

Mám o Vás tisíc představ za hodinu, všechny rozdílné a všechny vracející se ke stejné.

A my milujeme. A máme nejúžasnější tajemství a dohody.

Noel, jehož miluji, který je tak krásný a úžasný. Vzpomínám si, jak jsme spolu jedli omeletu...

Myslím na Vás jednou proti obzoru, jindy na Vás vzpomínám v neděli ráno na kopci.

A tehdejší noc byla nejúžasnější ze všech. Světlo a stín, ticho a déšť a dřevo. A Vy. Jste tak nádherný a úžasný, že se Vám ani neodvážím psát... A jste laskavější než Bůh.

Vaše ruce a rty a vlasy a ramena a hlas – Vy.

Rupert Brooke
Říjen 1911